

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod. sp. zn. 10 A 139/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích),

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále i „navrhovatel“) podal dne 21. 8. 2012 u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci poskytnutí informací.

Dne 26. 3. 2013 obdržel Nejvyšší správní soud návrh na určení lhůty, který navrhovatel odůvodňuje tím, že již dne 7. 1. 2013 podal návrh na určení lhůty ve věci 10 A 139/2012 u Městského soudu v Praze; návrh doplnil sdělením ze dne 13. 2. 2013. Do dnešního dne však o tomto návrhu neobdržel rozhodnutí ze strany nadřízeného soudu.

Ze spisového materiálu, který byl Nejvyššímu správnímu soudu po vyžádání městským soudem postoupen, vyplynulo, že městský soud poté, kdy obdržel žalobu, dne 28. 8. 2012 učinil nezbytné procesní úkony, jichž je v řízení třeba a vyžádal správní spis.

Navrhovatel reagoval písemností, městskému soudu doručenou dne 3. 9. 2012, v níž projevil souhlas s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání. Městský soud pak písemností ze dne 3. 10. 2012 urgoval u žalovaného zaslání již dříve vyžádaného správního spisu a vyjádření k žalobě. Další urgenci v tomto smyslu zaslal soud žalovanému opakovaně dne 22. 10. 2012. Přípisem ze dne 26. 10. 2012 vzal navrhovatel částečně žalobu zpět a to v rozsahu b. II petitu návrhu rozsudku; uvedl, že mu žalovaný již dílem informace poskytl. Městskému soudu bylo dne 1. 11. 2012 zasláno vyjádření žalovaného a příslušný správní spis. Toto vyjádření přeposlala předsedkyně senátu navrhovateli přípisem ze dne 14. 11. 2012. Městský soud pak rozhodl usnesením ze dne 18. 12. 2012 tak, že žalobu na ochranu proti nečinnosti ve věci tří žádostí žalobce ze dne 3. 5. 2012 vyloučil k samostatnému projednání, řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného ve věci žádosti ze dne 24. 5. 2012 zastavil a rozhodl, že se žalobci vrací soudní poplatek ve výši 1000 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Usnesení nabylo právní moci dne 4. 1. 2013.

Součástí soudního spisu je dále písemnost ze dne 7. 1. 2013 (městskému soudu doručena dne 8. 1. 2013), označená jako návrh na určení lhůty. Jím navrhovatel žádá, aby nadřízený soud určil městskému soudu lhůtu pro vyřízení zbývajících částí žaloby; zdůraznil, že bylo zastaveno řízení o žalobě pouze částečně. Ve zbývajících částech tohoto návrhu navrhovatel polemizuje již k otázkám, vztahujícím se k meritu věci samé. Přípisem ze dne 13. 2. 2013 navrhovatel urgoval vrácení části soudního poplatku a pro prodloužení s jeho vrácením požádal i o vyplacení úroku. O této žádosti rozhodla usnesením ze dne 21. 3. 2013 předsedkyně senátu tak, že žádost žalobce o přiznání úroku z vratitelného přeplatku zamítla.

K posouzení věci městským soudem tak zbývá b. I. žaloby ze dne 21. 8. 2012 na nečinnost žalovaného; tu navrhovatel spatřuje v absenci rozhodnutí o jeho třech žádostech o informace ze dne 3. 5. 2012; je skutečností, že městský soud dosud o této části jeho žaloby nerozhodl.

Návrhem, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 26. 3. 2013 urguje žalobce vydání rozhodnutí o jeho žalobě; domáhá se určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., a to rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 139/2012. V návrhu navrhovatel jako důvod uvedl, že řízení před městským soudem trvá nepřiměřenou dobu, i když se jedná o věc týkající se svobodného přístupu k informacím.

K návrhu se přes výzvu Nejvyššího správního soudu předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout, nevyjádřila, pouze zdejšímu soudu zaslala vyžádaný soudní spis. Nejvyšší správní soud již opakovaně o vyjádření předsedkyně senátu k navrhovatelově návrhu o určení lhůty neupomínal, protože je sám vázán krátkou lhůtou k rozhodnutí o návrhu na určení lhůty podle § 174a odst. 6 zákona č. 6/2002 Sb. Nejvyšší správní soud tedy vyšel z obsahu soudního spisu a o návrhu rozhodl.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2 věty druhé zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8 věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V tomto případě se navrhovatel domáhá žalobou proti nečinnosti správního orgánu vydání

rozhodnutí; jedná se tedy o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Přesto, že se v nyní projednávané věci jedná o agendu s přednostním režimem, i zde je třeba vnímat zásadu normovanou v § 56 s. ř. s., tedy že soud vyřizuje zásadně věci v pořadí, v jakém mu došly. Vzhledem ke speciální úpravě obsažené v § 56 odst. 3 s. ř. s. tak platí, že soud je povinen rozhodovat i „přednostní“ agendu rovněž v pořadí, v jakém věci soudu napadly.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora rekapitulovaného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době a bez zbytečných prodlev procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla.

Nejvyšší správní soud proto neshledal v nyní posuzované době ve věci průtahy, resp. tvrzenou nečinnost, a proto návrh žalobce podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu